

KONVENCIJA O OSIGURANJU ZA SLUČAJ BOLESTI POLJOPRIVREDNIH RADNIKA

(Sl. vesnik FNRJ br. 12/52)

Osnovni tekst na snazi od 23/06/1952 , u primeni od 23/06/1952

Opšta konferencija Međunarodne organizacije rada
Sazvana u Ženevi od Administrativnog saveta Međunarodnog biroa rada, i
koja se sastala 25. maja 1927. u svoje deseto zasjedanje,
Pošto je odlučila da usvoji razne predloge koji se odnose na osiguranje za
slučaj bolesti poljoprivrednih radnika, pitanje obuhvaćeno prvom tačkom
dnevnoga reda u ovom zasjedanju, i
Pošto je odlučila da ovi predlozi dobiju formu međunarodne konvencije,
Usvaja, danas, petnaestog juna hiljadu devet stotina dvadeset sedme, donju
konvenciju, koja će biti nazvana Konvencija o osiguranju za slučaj bolesti
(poljoprivreda) 1927, i koja treba da bude ratifikovana od strane Članova
Međunarodne organizacije rada saobrazno odredbama Ustava Međunarodne
organizacije rada,

Član 1.

Svaki član Međunarodne organizacije rada koji ratifikuje ovu konvenciju obavezuje se da zavede obavezno osiguranje za slučaj bolesti za poljoprivredne radnike, pod uslovima najmanje jednakim ovima koje predviđa ova konvencija.

Član 2.

(1) Obavezno osiguranje za slučaj bolesti primenjuje se na radnike, službenike i učenike u poljoprivrednim preduzećima.

(2) Međutim, svaki Član ima pravo da predvidi u svom domaćem zakonodavstvu izuzetke koje smatra za potrebne u pogledu:

- a) privremenih zaposlenja čije trajanje ne prelazi granicu koju može da utvrdi domaće zakonodavstvo, neredovnih zaposlenja koja su strana profesiji ili preduzeću poslodavca, prigodnih i uzgrednih zaposlenja,

- b) radnika čija zarada ili prihod prelazi granicu koju može da utvrdi domaće zakonodavstvo,
- c) radnika koji ne dobijaju nagradu u gotovu,
- d) kućnih radnika čiji uslovi rada ne mogu biti izjednačeni sa uslovima najmljenih radnika,
- e) radnika koji nisu dostigli ili koji su prešli doba starosti, koje može da utvrdi domaće zakonodavstvo,
- f) članovi porodice poslodavca.

(3) Sem toga, mogu biti izuzeta od obaveze osiguranja protiv bolesti lica koja imaju prava, u slučaju bolesti, na osnovu zakona ili pravilnika ili naročitog statuta, na koristi najmanje jednake, ukupno, onima koje predviđa ova Konvencija.

Član 3.

(1) Osigurano lice nesposobno za rad usled anormalnog stanja svog fizičkog ili duševnog zdravlja ima pravo na novčanu otštetu najmanje za dvadeset šest prvih nedelja nesposobnosti, računajući od prvog dana za obeštećenje.

(2) Davanje otštete može biti uslovljeno ispunjenjem od strane lica jednoga staža i isteka roka čekanja od tri dana najviše.

(3) Plaćanje otštete može biti obustavljeno:

a) kad osigurano lice već prima, na drugoj strani, na osnovu zakona, i za istu bolest, neku drugu naknadu, obustava plaćanja otštete može biti potpuna ili delimična, prema tome da li je ova poslednja jednaka naknada ili jednaka ili manja od otštete predviđene ovim članom,

b) za sve vreme za koje osigurano lice usled svoje nesposobnosti, ne gubi normalni prihod od rada, ili dok je na trošku osiguranja ili javnih fondova, međutim, obustavljanje otštete biće samo delimično kad osigurano lice, koje je na taj način izdržavano, izdržava i porodicu,

c) za sve vreme, za koje osiguano lice odbija da izvršava, bez opravdanog razloga, lekarske propise i uputstva u pogledu vladanja bolesnika, ili izbegava, bez ovlašćenja i svojevoljno, nadzor ustanove za osiguranje.

(4) Otšteta može biti smanjena ili obustavljena u slučaju bolesti koja je nastala namernom greškom osiguranog lica.

Član 4.

(1) Osigurano lice ima pravo, od početka bolesti i najmanje do isteka perioda predviđenog za dodeljivanje otštete za slučaj bolesti, na besplatnu pomoć propisno kvalifikovanog lekara, kao i na lekove i terapijska sredstva, dovoljna po kvalitetu i količini.

(2) Međutim, može se zahtevati od osiguranog lica da učestvuje u izdacima oko pomoći pod uslovima koje utvrđuje domaće zakonodavstvo.

(3) Lekarska pomoć može biti obustavljena za sve vreme, za koje osigurano lice, bez opravdanog razloga, odbija da se pokorava lekarskim propisima i uputstvima u pogledu vladanja bolesnika, ili zanemaruje da koristi pomoć koju mu je stavila na raspoloženje ustanova za osiguranje.

Član 5.

Domaće zakonodavstvo može odobriti ili propisati pružanje lekarske pomoći članovima porodice osiguranog lica, koji žive zajedno sa njim i na njegov teret, ono propisuje i uslove pod kojima ova pomoć može biti pružena.

Član 6.

(1) Osiguranjem za slučaj bolesti treba da upravljaju autonomne ustanove koje su stavljene pod administrativnu i finansisku kontrolu državnih vlasti i da nemaju za cilj sticanje koristi. Ustanove koje su stvorene privatnom inicijativnom moraju imati naročito odobrenje državnih vlasti.

(2) Osigurana lica treba da budu pozvana da učestvuju u vođenju autonomnih ustanova za osiguranje pod uslovima koje određuje domaće zakonodavstvo.

(3) Međutim, upravljanje osiguranjem za slučaj bolesti može vršiti neposredno i sama Država, kada i za sve vreme dok je vođenje od strane autonomnih ustanova otežano ili onemogućeno ili učinjeno nepogodnim usled domaćih prilika, a naročito usled nedovoljno razvijenih profesionalnih organizacija poslodavaca i radnika.

Član 7.

(1) Osigurana lica i njihovi poslodavci treba da učestvuju u stvaranju sredstava za osiguranje za slučaj bolesti.

(2) Domaće zakonodavstvo određuje o finansiskom doprinosu državnih vlasti.

Član 8.

Pravo žalbe mora biti priznato osiguranom licu u slučaju osporavanja njegovog prava na davanje.

Član 9.

(1) Države koje obuhvataju prostrane, slabo naseljene teritorije, mogu da ne primenjuju odredbe ove Konvencije na one delove svoje teritorije, gde je, usled slabe naseljenosti i rasturenosti stanovništva i nedovoljnih saobraćajnih sredstava organizacija osiguranja za slučaj bolesti, shodno ovoj Konvenciji, nemoguća.

(2) Države koje žele da se koriste ovim odstupanjem na koje su ovlašćene ovim članom, biće dužne da notifikuju svoju nameru Generalnom direktoru Međunarodnog biroa rada prilikom saopštavanja svoje formalne ratifikacije Konvencije. One će izvestiti Međunarodni biro rada o delovima svoje teritorije na koje primenjuju odstupanje, navodeći pobude svoje odluke.

(3) U Evropi predviđeno odstupanje po ovom članu, može da iskoristi samo Finska.

Član 10.

Službene ratifikacije ove Konvencije pod uslovima predviđenim u Ustavu Međunarodne organizacije rada biće saopštene Generalnom direktoru Međunarodnog biroa rada i od njega registrovane.

Član 11.

(1) Ova će Konvencija stupiti na snagu devedesetog dana pošto ratifikacije dva Člana Međunarodne organizacije rada budu registrovane od strane Generalnog direktora.

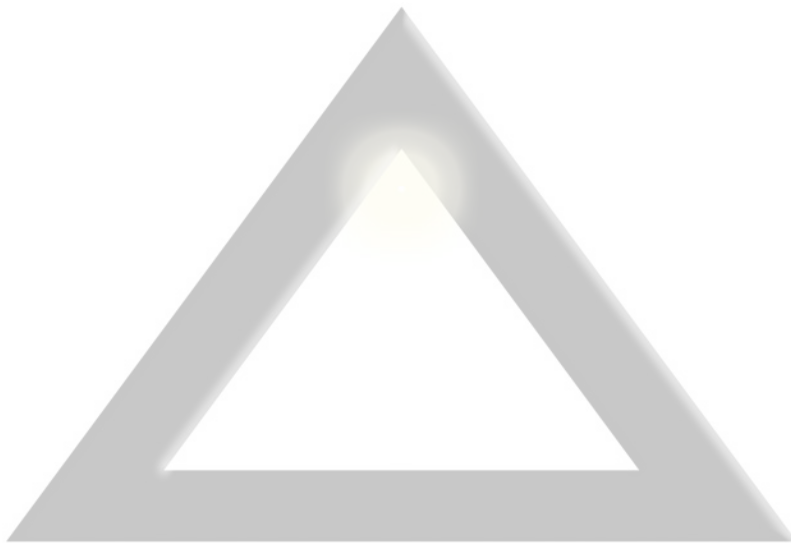
(2) Ona će obavezivati samo one Članove čija ratifikacija bude registrovana u Međunarodnom biro-u rada.

(3) Posle toga, ova će Konvencija stupiti na snagu za svakog Člana devedesetog dana posle datuma kada njegova ratifikacija bude registrovana u Međunarodnom Biro-u rada.

Član 12.

Čim ratifikacije dva Člana Međunarodne organizacije rada budu registrovane u Međunarodnom biro-u rada, Generalni direktor Međunarodnog biro-a rada o tome će izvestiti sve članove Međunarodne organizacije rada. On će ih isto

tako izvestiti o registrovanju ratifikacija koje mu budu naknadno saopštavane od ostalih Članova Organizacije.

Član 13.

Pod rezervom odredaba člana 11. svaki se Član koji ratifikuje ovu Konvenciju obavezuje da primeni odredbe članova 1 , 2 , 3 , 4 , 5 , 6 , 7 , 8. i 9. najkasnije 1. januara 1929. i da preduzme sve potrebne mere za stvarnu primenu ovih odredaba.

Član 14.

Svaki član Međunarodne organizacije rada koji ratifikuje ovu Konvenciju obavezuje se da je primeni u svojim kolonijama, posedima ili protektoratima, shodno odredbama člana 35. Ustava Međunarodne organizacije rada.

Član 15.

Svaki član koji ratifikuje ovu Konvenciju može je otkazati, po isteku perioda od 10 godina posle datuma prvobitnog stupanja na snagu Konvencije aktom saopštenim Generalnom direktoru Međunarodnog biroa rada, koji će on registrovati. Otkaz će početi da važi tek posle godinu dana od dana njegovog registrovanja u Međunarodnom birou rada.

Član 16.

Administrativni savet Međunarodnog biroa rada biće dužan da, najmanje jedanput svakih deset godina, podnese Opštoj konferenciji izveštaj o primeni ove Konvencije, i da odluči da li ima mesta da se stavi na dnevni red pitanje revizije ili izmene navedene Konvencije.

Član 17.

Francuski i engleski tekst ove Konvencije su punovažni.